

פט א אבל בשר וכו' ואפי'ו אם שחה בשינויו אם יש בשר בין השינויים וכו'. יט פרק כל הגדר (ה). ל"ג מקול כלל נטול טהור למכלול גמיש גמיש מומל למכלול גטול גטול מ"ל לכ' ממל נר' יומק לרט' מקול גטול סען ספיעס מהו קרי עלייה (נדוצר יה' ג) סנטר ערלוין פין צניעס ופיררכ' דק"י מקול למכלול גטול גטול.

וללה והוא הדין לאוכלبشر עצמו אחר תבשיל:

א (ט) אבל בשר לא שנה בהמה חייה ועוזף לא יכול

במהלך השעה קורם וביצת ויסלך דשטיין;
ואפשר דאף הארוך לא קامر אלא אורה דAMILTA והוא הרין אם
בידם משום הדואיל ועבדי כתוספות ווראכ'יה נראה דאיין להחלק בהאה
אחר ברכת המזון אמרן לפי הטעם שכח מהר'אי (שם) דין למתוחה
בידם משום הדואיל ועבדי כתוספות ווראכ'יה נראה דאיין להחלק בהאה
קדום ברכת המזון ע"ג דביריך לא מהני דהא קאמר וננהגו להמחין שעבה
משמע רמתנת שעבה צריכה להיות אחר ברכת המזון אבל אם המתין
dalachar shelko וברכו הוא דמיהני שעבה ואבדרי איסור וחיתור הארוון
המזון פשיטה דלא מהני שיעור שעבה ומדברי איסור וחיתור הארוון
וליחסינו עכ"ל: עוד כתוב שם (דין ג) בשם מהר"ח דלבדרי התוספות
ווארכ'יה אין לו לביך ברכת המזון על מנת לאכול גבינה עכ"ל וכן נ"ל
בלעס לתינוק ואם יודע שעדיין בשור בין שניינו ציריך לקחנה
ובמהמה וממתניתן גם כן השעה אחר בשר חיה ועווף ואפילו אם

פרק י'

(6) אֶבֶן בָּשָׂר בָּרוֹן נִסְתַּחַם וְגַם בְּנֵי קָרְבָּן קִים מִינָה:

הנחות והארות

ט א) ע"ז אין כניסה מדברי הרו"ך עוז וגבינה נאכלין בפסוקין ייש אומרים באפיקולוס, והאריך בפיירשו: א*) ב"ד"ט האריך (אות ז) נדרס דבר זה אחרי שהביא לשון הבי' (כאו"ח סי' קעג סדרה ומ"ש הלכך) שכטבון הרומיים והרשות"א דרישור זה צירען להמחני אחר בשר עוז, ושם בס"ג מבאר שנות הרבעוניות בר בואו שווין משוכנubar למלבדו, ושייא בא המשור ברבי בר"מ הבא ב' באיסוף וייתר האורדו לא בתיבות ההפוכה "ויהודה אפיילו אויר באשר בשר בהמה":

בג'ם מנג'ו שוגרת דברובה - ג' גנויד מא - הילא) זוחב בו אשר (ברא"

דרכי משה

הראם עכל' וכן הרבה נוהגים שלא לאכול בשור אחר גבינה קשה נדבקת בין השינים כמו שאין אוכלן גבינה אחר בשור וביטה יוסף כתוב אורה חיות סימן קע"ג (קגנ. דה"ו ויש) ויש מהMRIין שלא לאכול בשור אחר גבינה באומה סעודיה וכן יש בזוהר (משפטים קנה). דיש להחמיר דבר ולכן יש להחמיר אף בבשר עוף אחר גבינה ואילו ראה מוהרים בכרי הזוהר לא היה מיקל בבשר עוף עכל' שם והביא שם דברי הזוהר זהה: (א) כתוב בית יוסף סימן קע"ג באורה חיים (שם דה"ו ומ"ש ואחר) בין כתבו הרא"ש (פכ"ה סי' ה) והרי"ף (חולין לו:). והרמב"ם (מאכ"א פ"ט כ"ז) והרשב"א (תוהוק ב"ג ש"פ). ארכון פז: סבירא להו דסגי בקיינוע ביד והעולם נהגו לנקה ולהריח וכן נוכן לעשוות בדברי המהמיר בדבר שאיין בו טירחא עכל':

(א) ובכתב הר"ן (דף תש"ז ע"א) חולין לו: ר"ה אמר ומיהו שוב אין
צריך לשחות עוד דישיעור שיש שעות מאכילה ראשונה חשבנן ליה
ומיהו קינוח הפה מיתה משמעו דבענין עכ"ל: (ב) במרדי ריש פרק
כל הבשר (ס"י מרפו) תשובה מההר"ס (דפוס פראג ס"י תרטו) פעם אחד
משמעותה לסייעת מצחתי גבינה בין שניים גוזתי להחמיר על עצמי
בבשר אחר גבינה כמו בגבינה אחר בשור ובבשר עוף אני מיקל עכ"ל זוז'ל
האייסור והויר האורך כל מ' (וין ח' וו') אבל גבינה רך קודם שעברו עליו
שהחדרשים או שאר מני חלב מותר לאכול בשור מיד באורתה סעודה
ע"י קינוח והדחה לידיו ולפיו אבל אם אוכל גבינה ישנה לאחר שעברו
עליו שהוא חדשין ה' או גבינה המתולעת ע"פ שאין איסור בדבר מכל
מקום מידת חסידות שלא לאכול בשור באותה סעודה כתשובה

פרישה

(ג) והרמב"ם נתן טעם לשהייה כו' עד מותר אפי"ו נשאר בש"ר בין הشيخונים. בטוטש לכרנו מעילול סול: (ה) וכן בכל דבר שירצה חוץ מקמחה כו' ל"ט שמה נדברים. פירוש ר"ט יופיע סקן לרין ונידקון דעין פלי"ח דף ק"ב: (ד) להיות כל אחד בפניהם עצמוני. עין תלויות קיטס קיון קפ"ג סכתס ס"ס ולו' וולך רבינו יונה פ"ז עמי נצטמים כל' עמי פעמים הו' ט"ז (ז) עמי כל'ון גם הוכיל

דָּרִישָׁה

פט [א] וכותב הרטבים אמרוים כי אבל אם אוכל אחריה בשיר עוף אין צורך לא קיינה ולא הדחה כי'. פרוק כל הבשר דף ק"ד תני אגרה חמורה רוביABA עוף ונבינה נאלין באפקוןן כלומר דרך הפקר שאינו נזהר רק מה פיו וליטול ידיו בינויהם ומפריש הרומב'ס

הגהות והערות

ג) שם בתשובה נסף "ווע'כ אנו נהוגין לשמר עטמינו מוה": ד) **לעפיגנו** בגמרא ליהיא תיבת אכתייה, אבל הובא בר"ף וברבמ"ב המ"א פ"ט ה'כ"י, וכן פ"ר מגידים סיימן זו שפתוי דעת טק' כא: ה) **כח** הנוסח בדרים האריך כתמי' ובאסטר ההייר הארוך ובתורת החטא (כלעו דיק' 2). ובד"מ הקוצר והארוך שבדורות הגירסאות י"ב' חדרש, והוא טעות מוכחת שהרי בראש דבריו האוריה כתוב גם בගירוסטם "אל גבינה וך קודם שכברו עליו שלשה חידשות" (ס'ק ד) והש'ג' (ס'ק טו).

ונז עיין נסמת הגדולה בהגחת הטוראות לא שכתב שבדק בשני רפוטין של הטור ולא כתוב בהם שתי פעמים:

הבר נתקל מרגע חמוריו ומומרכו ימילו פיטו של מלחמי רצויו לכבר נתקל כמי שפיטו כפליטים וכוק מלחמי נסם גדול למתכע על כך מסודת דגימות נושאנו נסם ממענו מומך וו ווין מופקם מומו עיר עכ' ל' ונוגה פועלן צלע נתקלו גבינה נתקל מצלב צלע צלע עז' קיומו וגדרה ווין נפרץ גדר וב' ב' יוסוף צולמה חיש מלחמת קיון

חר גבינה אבל אם אוכל לא קינוח ולא הדחה זו מתחב בשם הלכות גדולות גבינה מיד ולא קינוח ר בשר מותר מיד אלא לאדון أبي הרואה זיל לאכול גבינה אחר בשר לשנotta המנהג: ג' במא כבשר והגבינה בעצם (^ו) בשר מותר לאכול אחריו ילו הנטילה בגיןיהם אינה לאכול הגבינה בעצמה טפילו מה' ל' דע"י דומקם למקים וככל נגמינה וכו' נ"ט נר נ"ט נלה מוקן לדין כי מלה מה נ"ט נלה פדיקן לאין לו סכין מחר בגון נון ע"י קיימות דצמלה מ' קינאמו יפה צמסים לדלקמו לממן למס צמסים ומילוי כבואה צבומו חלן הולמת ולב פליני קגדולין טנדלי מילן מ' ולב צמסים לדלקמו לממן למס צמסים ומילוי כבואה צבומו חלן הולמת ולב פליני קגדולין טנדלי מילן מ'

דרכי משה

הו) כתוב דאפיליו בשומן של בהמה שרי דהוה כתבשיל של בשר אה"כ גבינה ולכך מותר ע"י קינוח והודהה וכן כתוב בהגבות שערי דורא סי' ע"ז ס"ב) משם הסמ"ק וכותב באיסור והיתר הארון (שם דין ב) ונהגו נכסיו להחמיר אפיליו לא אלל בשור עצמו אלא אפיליו תבשיל של בשר או שומן של בשור כבשר עצמו עכ"ל וכן כתוב בית יוסף באורת חיים סימן קע"ג (שם) שנহגו העולם שלא לאכול גבינה אחר תבשיל של בשר כלול ואין לפרט גדר מידה אם אין בשור בתבשיל אלא ע"פ שנחבשל בקדורה שטבנין בו בשור לא נהגו להחמיר ומותר לאכול אחורי גבינה עכ"ל: (ז) הטהור לטעימה אידיל כמו שכותב באורת חיים סימן קע"ג אבל יש סוברין שכן תבשיל גבינה לחבשיל של בשר חובה ליטול ידיים כמו שכחתי באורת חיים סימן קע"ג וכן כתוב בשערים (שער כ) בשם אוורורע (ח"א סי' חס) וכ"ה בהגבות שערי דורא (סי' ע"ז ס"ק ג ד"ה כתוב א"ז) שאם אל תבשיל של גבינה ורוצח לאכול תבשיל של בשר צrisk נטילה אפיליו ביום מפני שהחביב נדבק בדים יותר מגבינה עצמו וכן כתוב בשעריו דורא (שם) וכן נהגו ליטול ידיים אחר כל תבשיל של חלק ואם יש להקל שלא להצrisk נטילה זהו דוקא בגבינה עצמה שהיא קשה ויבשה ולא בשום מاقل חלק ולא בתבשיל טן עכ"ל מהרא"ז ז"ל וכובג"ה אחרית שם (ד"ה כתוב בסמ"ק) דהוא הדין בין תבשיל של בשר

(ד) במרדיכי ריש כל הבשר (שם) ובחרן שם (לו: ד"ה אמר) אבל בלילה שאינו רואה אם נדק שום דבר בידיו צרי נטילת ידים וכ"ה בשער דורא (ס"י עז) וכן בהגחת אשורי" (ס"י ז) ובהגחות מיימוניות פ"ט דמאלכות אסורות (דף קושטא ה"כ): (ו) ובהגחות מיימוניות פ"ט מהלכות מאכלות אסורות (דף קושטא ה"ב וג) כתוב בשם הסמ"ק דמרק שלבשר יש לו דין בשר עצמו והר"ר יונה כתוב פרק אלו בדברים (ברוכת מ: ד"ה לא שנ) שיש לו דין תבשיל של בשר וכותב בית יוסף באורח חיים סימן קע"ג (קnb: דיבור ראשון) בשם רבינו ירוחם (נט"ו) אוות כח קלז): דין נהגו רבוחיו במרק כדיין תבשיל של בשר הויל ודברazelול הוא אבל עכ' בגון עם יrokeות יש לו דין בשר וכן בתשוכות הרשב"א (ח"א) סימן ש"ז אסור שימון בשר כבשר עצמו וכן במרדיכי ריש פרק כל הבשר (שם) ראייתי מרבי שאסור לאכול גבינה אחר ביצים מטוגני בשומן מושג גזירות בשולב עכ"ל ובהגחות שעידי דורא (ס"י עז ס"ק ג) כתוב בשם המרדכי (ס"י תרפו) דאסור אפללו בשומן אווז או שאר שומן וכן כתוב באורח ח' בשם המרדכי וכותב שכן המנהג אמן במרדכי שלנו אינו וגם שמעתי שרבים מקילין בשומן עוף אבל בשומן כהמה מהמירין כמו בשאר בשר עג"ג דבסמ"ק (בגחות ס"י ריג אות ט) ברגונו ברגונות ייינטונגיט פ"ט דמאלכות אמרות (ברופם גושטא בעכ"ב ד"ב)

פרק י'

(1) וא"א הרاء'ש ז"ל כתוב ונהגו העותם שלא לאכזב גבינה אחרبشر. מסמעו זו קול מממיג חיין נקנות מילן מילן שנכלע וסמכוקטנט מוממילין טוועג נטמוך בכל מהר גמייה כמו גמייה מהר נמי: (2) אכזב אמר בא לאכזב גבינה בעצמה אחר תבשיש של בשר בר. והו נויגן נטמוך נטמוניס קיטיגלו מהר קאנטעל כל נטשל:

סדר ישוב

כתב ורבינו דין זה בשם הרמב"ם ולא כתבו סתם כיון שהוא שנווי בגמרא
משמעותו בברגמא אפשר לפреш דרבנן אחר עוף נמי נאכל באפיקורון כמו"ש
בשם הלרמב"ן או דעוף דנקט לאו ודוקה הוא הדין היה כמו"ש וכך כתוב
סבירות הרמב"ם דמקא מתרוויהו: [ב] ורבינו תם כתוב כו' ונוגם
גבינה אחר בשור מותר מיד כו'. אבל החסיפות פירשו לאחר שבירוך
ברכת המזון יכול לאכול גבינה ונורה דוקא אחר בשור אבל אחר שלוקה
וכיווץ בויה או ביצים מטוגנים בשומן דליקא בשור בין שניים טיגי בקינוחו
והדחה וגטילת ידיים עכ"ל אגדודה פרק כל הבשר (חולין סי' קד) כתוב אבל
העוזרי דאסור לאכול גבינה אחר ביצים מטוגני בשומן גזירה אטו בשור
מורו ורבו (ביבאורי לוטר):

בדאילן גבינה ואח"כ עוף מיריע דאיילו אכל עוף תחליה אסור לאכול אחריו גבינה ולעפוקי מדברי הרמב"ן שכתו הרשב"א והר"ן שסובר דאיילו עוף וגבייה ואח"כ גבינה שרי ולעפוקי מהריין שכותב דהה דתנאו אגרא עוף וגבינה נאכלין באפקטורן הווא חורי ליהה ונגבייה לדיזין דיקראם לן חיה ועופ אינן מן התורה ובכ"כ הורא"ש והוא דנקט אגרא עוף ולא נקט ציה משום דשכיח טפי אבל דברם"ס סוכר דחיה כבמה ובשנים וכמ"ש טעמו בפרישה (ורובינו חם פריש ממשום דברו עוף אין נדק ביריים ובשנים וכותניכים כמו בשאר חיה והכיאו בית יוסק אחר דברי הרמב"ם. וצערין לומר לרוביינו חם פירוש הנגרא כשהאבל עף בבית יוסק יכול לאכול ונכינה אחריו ממשום דאיילו נדק כי אבל לדברי הרמב"ס לא תחליה יכollow לאכול ונכינה חם ללולל ייך גאנז (המינו) ומחרות גאנז פאיישר לדר למפה.

הגהות והערות

ה) גזענו גבראՅַם לא בטור בערך; ח) גזענו גבראՅַם לא בטור בערך;

זהה ששותה. יט זוח צי טעמיים. ס' קהלה
 שזען ומופך טעם עד מען מילון, ולפי זה מי
 לתמיון לנו נגיד למאמן. וטעם צי קוּ
 ש ארכויות, כה) מוסס צבר סבין קטיעים,
 למקרי צבר עד צב טעם, והמ"כ
 שי כמכלול, ולפי זה גם כלעט
 חייך לטמיון, רק יט קוּלָם צבאל
 שבין טמיינס טהור טה טעה.
 וקייימן נן לטמיין צביי טעמיים:
 (ב) אחר אכילת הבשר שעה
 אחת. ו"ל מכך ליה זוגתנו צעי
 דילון פערינו שווות צן זוחה, רגיס טזביס
 פטרה מלעתן לטמיין צעה מהת
 לחר טפשותה צבר וסילוקן וזריכו,
 ואולגן גנינה. ט"ב"ג לד"ג לאכטן
 למ"ט טיעור זה, מלל מקוס מי
 יממה נידס, סותיל וטומוקפת חומין
 קא. ה"ד "א לאפערתן" ו"וואצ"ה"ב" פשין
 אף קון מילין (פלור), אזו דעת
 סייט טומליין דלאן נגיד לנטמיין צב
 סקממוֹן). אבל קאנועיס מוטכלים לייסס מקודם
 תגסי טעלטן דלאן מילוק זוח בון שוף לאחמה.
 לירק כל צבאל (טולין פ"ח) פ"מ פ"מ ט' תמה על
 ננד קלי"ר" פ"ס מ', ו"לומגע"ס" (ט"ט) טהראליין
 ז. וכח צערלי דורלה (ט"ז) פ"מ פ"מ ערן שנוגנים
 לת דמלילים, ומכל מקוס גס קלוק וציניך
 צילוּן המניין כל טיסוס לך קקו. וכחצ עוד, והס
 צבאל יקלוּ פחתות מצח צעת, ע"כ, והוות
 קון חתך דאנ' קתמתה שעה צולר רמ"ל קוּ
 טשומת סופל, אלן אמר צוּ פוקק כנ', רק
 ז. סלירין (לע"מ דז' דן) מאכו שטולטן נואסיגס
 צי. וזכר פטוט סודה דמי טונוג בקולם וו
 ייז' גס בן לקיינס ואכלה, כמו איזו צבר גדרלי
 לרמ"ה, סמוא נמכתה פקולם צוותם:

פט (א) עד שיש
שכאכזר מועל
שכלן מילל חלן נעם
עטס הכלמן ס' [מלה]
פט
י'بشر. ובו ר' סעידי
אפלו של חייה
אהדריו (א) ב'
אפלו אם שחה כב
חשינים צרייך ל'
מתנן: בגה [ג] ומה
ומקיו ד ליין (א)
ובז' ייך הומלייס דלאן
לאס מלך ז (ב) וצירין
סדרה [ג] וסמניג
(ד) • מהר הילט

וומלך, טאס מלךן, וכמו
[ג]: ב עדר שירשהה בר'.
בן נצט בין קבאים לסקול,
ו' מן הלאן. ולפי זה הקטע
סימן
שלא לאכול גבינה אחר
אבל בשדר א [א] (ח)
לא יאכל גבינה
ששהה (ט) שיש שעות [ז] וא
אם ישבשר בין ז
החלוצים לתינוק ציריך להה
ולן רק נצט בינו סאייס ג [ז]
ו' קודס צילול גנייס ד [ז]
ממן אין שעת רק מיל
עוזן מותל (ט') על ידי קום ו
גדודיות הלו לממים (ב)

פט א אפיין של חריה וונחת. נכל
שכמגוד צמיין פ"ז סמ"ג י"ג ס"ק
ו"ל בטול, ובמתק רצף צעות מהיפילו
לפי זכרתך מווית דומן, ומוקן נעם עז
הס נ"ג הכלו הילג צלעמו למיון
להן גדר נסמן, דליין דלן הכלו
ליינו מויית טעם. ואלה מא"ז ס"ס מהלאות
חיקיות כ, כי נון נעם נטה"י"
מסוס בצל שצין סטיים, וכלו עט
למיון לך לאםין. וועוד להמא
כמהורי צני קמעיים, עכ"ל.
ונגדלו דכלי סמאנל. והעטרה
וזב נזוט שערן פ"ח מ"ה, גמ"ה קומו
הפיilo חין בצל בזינ סטיים מסוכן,
לפי זכה בצל מויית זומן ומויית
טעס עד זומן חרין, ולפיך הס נ"ג
הכלו הילג צלעמו למיון לך זיון
לאמתין מ"ג צלן הילג, מכל
מקום נעם בצל נטה"ל לו צפוי
ומתק לו טעס זומן נטה"ל הילג
עכ"ל. ולכדו פמואין: ג וטבירו. כת
המי"ד להן לך צסיים ס"ס שעומס מלהומן
וכמוד גמלות פעלה כלל ע"ז דין ה'
בamazonite טע: ד ציריך חדירה פירין
קנות ספה, ולג זוכיר סדמתappa, וכן
ס"יס ס"ס זימן קנג מעוד קפסה ד"ה וטכט
וסיינו דלוילן ר"י לנטעומיא נס"ס ד"ה ציטט
בעין סדמתappa, הילג לילין דכענין
סמו וסומאנל צמ"ף ג', סול קדין ג' זיון
לאדים פיר. ופטעה דכשי גמי קנות, הילג
ה ויש איזורדים ב'. טעט פלגמטען, דל
זטולן קא, מ"ד דהמאל בצל סקיי י"ג
סבדה לרלה זונגה דס"י י"ג זיון קעדותם
זאוח צב צעות, ובקורתם סיט זומליים ז
קעוזה למלה. וכמג מושךתא"ל י"ס א"ל אונטן

מחצית השקל

פט סquia א צרייך לחשירו כר. ולכך נספה. לאגלו אין לנו לין להממן עוד שיטו רחמי:

שקל ה'הפה: אבל פדרון דבעינן הדחת הפה. דמפרשין הא דקאמר בע"ס מדי' קנוּה וכו'. שריי הזוכר בש"ס (*שם* להורי), וביעי לגולוי עילמא. והרב שלא הוכר קיינה, קישר בלשון, ומסקן דכל שכן הוא מן ההודחה: *פסק ד'* ר' שכטב, ומיהו לאו דוקא שיש שעות, כגון בחורף שמיים קצרים וכו' אם שעות, כי סעודת תלמידי חכמים בעונה ששית, אבל שעה רביעית זמן שעודה לכל האו *נטחחים כי*, ובסעודה העבר שוה בכולם, וא"כ להמוני אמר עס *עם* קין פערודה לעסועה *ש' שעות ויהיו יותר צרכין להמתן ח'* שעות אכילה בש רבי ביביה, והז שאלמידי חכמים יהו יותר ממהימן לאכול מהמוני עס. אלא ואדי טעם המהממיין להמתן שעות לפ' שהוא שיעור עיכיל, והיינו טוף עיכול, כמו שכחוב באורה חיים סימן קפ"ד ב מגן אברם ט', ומושם המכ'i אין חילוק בין קץ לחרוז, דכי העיכול או התעט בעבר בהרhor ומייס קצרים בדוריהם אורוכים. ולכן אין חילוק ג' בין תלמידי חכמים לאלדים, וממושם המכ'i אין חילוק *[או]* (ולגירוש על שעור יש שעות. עבד' :

הגהות הפט"ע

• [8, 10] • 203

שפטי דעת

הגהות והערות

פטע אן עיין צ'ערס'ק 7
וילע מעה הוועט 7 :
בעין קמ'ג' להווען קמ'קמל
טאכטיל כמה ציטוט גוּהן
אלל כטב שמאכטער שעאָה :

הפט א אפיילו, עיין ש". ומה שעשה כלומר, לא ידענא מה קשוי ליה. והמחבר נקיט בשר, הוא לאו רוקא, והוא הדין שומן דרמושך טעם: ב עד. הש"ך השיג על הלכוש דכתיב היפך דברי הטעור, דלוש"י צחוניין קד, א דה אונן הוליעס אין זרך שיש שעוט. הדמנחת יעקב כלל עז' אות א' כתוב דלבוש גירסא אחרית היה לו בטדור, וכן כתוב איסור והיתר הארוך כל מ' מות ל' לר痴ם"ס תלויינוק זרך שיש שעוט דמושך זמן, י"ע"ש, וכל שכן להר痴ם"ס מפני בשר שבין השינויים: ג ומפירו. כתוב הש"ך בשם חורת החטא דהוא הרין למי שנוהג להמתין רק שעה אחת,adam מוציא כשר בין השינויים אין זרך להמתין שעה אחת אלא מזמן אכללה, עיין תורת חטא כל עז דין א' מה שכח שם: ד זרך. עיין ש". ורצוינו לומר, וההר"ן דכתיב ריק קינוח, סוכב בשר אחר גיבינה צדריך כי אם קינות, מה שאין כן להמחבר סעיף ב' בשר אחר גיבינה צדריך קינות והדרחה, מושום הכל כתובadam מסירו מבין כשר בלבד פת, בעין שייכר ברכה אהרוןה. והר"ב שכח בהמתנת השעה צדריך ברכת המזון, הוא לאו דוקא. מיהו מה שכח הר"ב דצריך נמי קינות. ובהר"ן הזוכר להדריא קינוח, דצדריך נמי קינות. וההר"ב קיצר במובן. עיין ש". וזה עיין תורת חטא שם: ה יויש אומרים. עיין ש". דאפיילו המתין כל היום, אם לא בירך ברכת המזון אסור, ובאבל כשר בלבד פת, בעין שייכר ברכה אהרוןה. והר"ב שכח בהמתנת השעה צדריך ברכת המזון, זה לאו דוקא. מיהו מה שכח הר"ב דריש מוקלין על ידי ברכת המזון וקינות והדרחה, זה לא נוצר כלל שיש אומרים דבעי קינות והדרחה, כיון ומפרשי סעודת מיד לאחר שבירך. עיין בלחם חמודות פרק כל הבשר ובבריחמודות חולין פ"ח] אות כ"ה ובמנהת יעקב כלל עז' אוות (ד) [ג] שעמדו כבזה. וhalbושן [עסיך א] הזוכר, אין כתוב הלחם חמודות, ובארוח חיים סימן קע"ז [סעיך א] הזוכר, אין כתוב הלחם חמודות. ולברורי הש"ך אות ז' אתני שפיר, דכאן בהמתנת שעה אין זרך קינות והדרחה. ועיין באות ז'. ומיהו המנהג הפשט שיש שעוט וברכת המזון: ז' ובירך. כתוב כתובאורה חיים מיררי מיד, מושום הכל כתוב בעי קינות והדרחה. ועיין באות ז'. ומיהו המנהג הפשט שיש שעוט וברכת המזון: ז' ובירך.

הגהות רעכ"א

טש [א] [בצ"ה] אַפְתִּילוֹ שֶׁ כֵּי. בפירוש הא דagara' חווילין כ. עורך אחר גבינה הואר, מדריךן או רב יצחק הה תני אגרא כר. ועיין Tosfot שם קידזה עיין שודקה בזיה, אלא בבחלהبشر אין חילוק, ועל כרחך הא דagara' בשעה ששית, כמו שכותוב בפרק א' דברת ('ה') ודפסחים ('ע' ב'), ואמר ז' חלא, שלא עשה גדר להחמיין, ר"ף שם הל' ב, עיין שם: [ג] ואפ'ו כר' שם אמר אין מועל עד שש שעות, ולפי זה היה מותר חרור שיש עשוות והטרול פלפי וזה הלועס עד צרך להמתין. וכחבר הטורן (שם) שיש להחמיין כשי בגם אין איננו מושך טעם, ולכן מותר כר' [ה] ווש' אמרם כר'. בפירוש בריה הוזהר פרשת משפטין (בקה), או דכל מאן דאריכל הא מי מללא בחדא או בדוראה דרא' כי:

באר הימטב

ט' (א) להריה. מתק ה"ק י"ג [ס"ק ד] לפיטר לעני ממי קומות, מל' זרך לבכ' ה' קיל' גזען. וכמג ב' קיל' ז' דהון ליל' ס' ק"ה עז ענות מהו וען טסמיין, מל' מיל' מהליכין, וכמג צמולת פטלה דס' דין עען תעמינה גראם מהליכין שען, ס' ק"ח ס' ק' ג': (ב) וביריך. מתק מאלאך' דלובין עטמיה חס' ג' קילך ופיין,

(א) שיש שמות. עין ש' זק' ב', ואם לוועס להזין תבשיל שיש בו שומן, לנארואו לכל הפורשים אין ציריך להמתין, ודומשן ליכא כינן דלא אכל, ובין שיינט לאיכא. אלא דמאכל מוקם כתהב הפה גווידים משכנתה והב את א דיה וען דיש להחמיר להמתין שעשוות משה לא פולג, לא לפרטן גדר:

גלוון מהרש"א

ג"ס ס"ק ז. מ"ט ס"מ"ז סס ס"ק ז מולק: [א] [שס] אם ישبشر בון.

בט [ה] **[שׁוֹעַצְתִּים]** אֲפִילוֹ שֶׁ חָרָה וַיַּעֲזַב. וְקַן גָּלוּ צָעוֹף לְעֵמִין נַקְבָּה,
וּסְפָק מֵהֶם לִיסְתִּים כְּשַׂטְמָה, לְמִינְמָלִיאָה צִיכָּה סְפָק דְּרַכְנָה לְאַקְלָה, ט' כִּימָן

אוצר מפרשים

מודהה הסמ"ע שיקיר ומונע סעודת הוא בעשיה ששית ממא. א"כ וכן סעודה הדיא בשעה ששית, ומוסף הסעודה עד הערב יש שעות: (דינ' פרבנה) בצהה' פסח' ו'וש' ואמרם דאן אדריבין להמתן ש' שעורת רק' כו מותר מל' דרי קבנ'ו קבנ'ו והדרה. והוא דעתך אפלוי אחר הדרה המון' קיינה' והדרה, יש' הווחין ח' קען' גובני, שכחובו שם דיל', יימה האיך פריך מגיביה אחר שר' אברש גיבניה, ויל' הדמי פריך, אדריברי אגרא משמע עוף' וגבינה נאכל באפוקון' כל' נטילת ידים ובלי' קיינה' (הפה). אדריבבל בשאר בש' בעי ניטילת ידים [קיינה' הפה], א'י בשער חלה אפלוי בתיל' ידים קיינה' הפה לא טיג' סעודה ערבית, אל' לא לאו' גיבניה חלה מה' כוכבי', וא'כ על' ברוחן זיין' רסביה' להו' לתופסותך ואך בסעודה חלה מה' עריך' קיינה', ראמ' לא בן' הו' למימור לא משבחת לה' קיינה' והדרה, אלא ודאי' אראף' בביבה' אוור בש' נמי' רצק' קיינה' והדרה, כמו' שכחוב הרם': א'כ' יונגן

כט א (שז' צ"ג) דאיין צורך שהרייה ששות מואתו ומון בו. מכאן ממש מעלה להדרה רשות הינו מסקנה אכילה הבשר עד חזה עשויה הגבינה, והרייה מודחן רק למשך זמן קצר למכירת מנת סודה, והוא מבול אכילה של כל פנס צוריך להמתן. וכן מוכחה בשרות הדין בגמרא גזילין קה, [א] (אמרם) [גזילין]
אלא בסודה אריהית אכילה, וכבר והרמב"ם בסוף פרק ט' הבהירובוט מאלאות אסורתה שהיא כמו שטענו, ונוגה לא מפני מאייה מוקם למד הרמב"ם שהיא שיש שעות, והלום משנה [שם] פריש הזהר, דמר עזקה שמאר בענודה אריהית,
תלמיד חכם הוה, וכן סודה שלו בשעה ששית, וההמן עד העבר, עין בלוט
שהחלה סוד� הדוא באשעña ששית, וכן מופשח בלב' סוד� משפט סיכון (ג' נזום)
מג זה ופומ'ו, אך שהסמ"ע י"ק (ד) דוחה קושתת הב"י, היינו שאם ישבבים
בדין כללים לאחר מכן סוד� עד סוף שעה ששית ולא גוע מפעם מדי', אבל

פְּרִי מַגְדִּים

שפטין דעת

אשבץ'ת זהב

(ג) אַבְדֵל. סָטִי"ז. בָּלְדִיךְ, דָוְדְלִיךְ וְלִיקְוֹר גָמוֹר נְכֻמָתָה נְגַדְךְ גְּלַכְתָקְמָה עַל מִינָה נְמַכְלָל גְּבִיעָה מְאֵרָה קְרָנָה. וּמִינָה סְמַנְגָה צָהָן הַזְלָגָן וְעַד צָהָן שְׁמַעַת. חֲצָלָן נְתַר גְּנִימָה לְהָלָה וְלִתְמִימָה מְקִילָן קְדָם, וְסְמַכְמָן עַל קְיוּמָה וְסְדָמָה. וְסְפִילָן מִלְן דְמַמְמִיה, מְכַרְךְ (בְּצָבָוָת) כְּלַמְתָה סְמַעַן עַל סְמָעָתָה, וְמְכַיִיס עַמְמָן לְמַכְלָל נְגַדְךְ תְּלָרָה, כְּיוֹן דְסֶוָה גּוֹפָה כּוּמִילָה סְנָגָן, וְלִזְמָרָה:

ואפשר הש"ץ סובר דודאי הנוגגן להמתין שעה הוא כסברת התווך ממתינים שעה, הוא במקום הקינויו, רתו אין מושך טעם: ח' וכן ש"ז. וגם כן בעין סילק וביריך ברכת המזון, הא לאו הכי אפילו כו' ביטוי נהוגין לרוחץ הידים, אלא בשעת הרחיק שאין לו מושך בסמוך משקון. וקצת אחוריונים מקילן. ומיהו מים אחוריונים איז' נוטלין על כל יא וצעריך. עיין ש"ג, דאייה שייריצה יקרים. ויש נהוגן לשירות פת כבפני עצמו, עיין לבוש וסיעוף: יב חז"ן מקימחה. כתוב הש"ץ כל עיין הכנסת הנזוללה בהגחות הטוראות ב"ח דיש ואומרים שאר פירוט מהלכות מأكلות אסרוות הלכה כ"ז. ועוד, שהפרוי תואר את ז' כתוב מבאר ההייפוד, בועל או פולט, ע"ש, וכן ממשמעות המחבר לועס, הביאויהו לעלי' זאת יא. עיין הכנסת הגדולה בהגחות הטוראות ב"ט חז"ן מים בונתנין דלא מהני, דאי אפשר להעיבר הוזמה בא במים רותח לשל בהמה, החמירו בה

אה. י. ח 1234567

כינור הנגר"א

הגהות רעכ"א

(ב) (הגה שמי א) אחר אכילת בשר לגבינה. מפקח דיקין נז, דלמה
לכללה טעם דמםילין. אבל מהו לנו לא כימי נגמי, אין ממעים
שא שפט:

באר היטוב

אתה תשובה

(ב) אין נזהרין בזה. עין באර החיטט סוף ס' ק' ב' בשם ט"ז. ועין בספר בכורו שור בחידושיו לחולין דף ק"ה (*יעי*) שחולק עליון, והעליה שאין למחות ביד המקילין שהביא רמ"א ול' דיש להם על מה שסמכו, ע"ש: (ג) שיששות. עין בא רידיטט של מהירות צל' (*יעי* ז') אם הם שעות זמניות. ועין כרתי ופלתי שליטי ס' ק' ב' ופירוי מגדים (משכנתו זב אוות) ובכחמתה אדם צכל מ' יין (*יעי*) שהסבירו ל浊עת הכנסת הגדולה *הגדה* שזב אוות זמינים זמינים, ע"ש, וכן המנתה. ועין בתשובה חכם פרוי ויר' (*יעי*) סמן ג' רוחול השותה מימי הלב לרופאות, אפייל הוא ריק חוללה קצתי זרך להלמן אחד אפיקת בשיר יתור משעה, ואחר שכבר בירך בוכת המזון ישחה יזרואה ולה, ע"ש: (ד) שיעירין, עין בא רידיטט (*יעי* ה') בשם פרוי חדש. ובפירוי מגדים (*שפמי* דעת אהן כהוב דנין החמיר ברבר שאן בו טורה, ע"ש: (ה) שיעירין פט. וכותב הפרוי תואר אותן ז' רוחקה הוא שובלן דוקא, לא שלועס ומופלע, ע"ש. ומימיו לכתבה בל האוכי ציריך בלועל ואמור למלוט משוש הפוד אוכליך, עין ארכות חיים סמן קע'יב' (*יעי* כ': ו) ותמייר ור��א. עין בנסת גדוריה בהגתה הטרו את כ"ח דיש בערך:

[ג] [הגה שטן] להמתין שש שנות. ר' ל' מסעדה נקעהה, וו' צבוארה מ' בין קudentה נאכיס נקעהה עלייתם כי מס' ד' שנות. חה מוסכלס, פלי מילך [בבב' ז']:

אוצר מפרשים

קמיין קס'ג [קספ'ג] – סמלן סמכחן לדריך נכיילת דיס טע"פ בוגנוו. קבל ניס הנטנעריטס זין מסצ'ל נטצעיאַה או הילפֿסָל, דעתמיה סוח דילצקן צדיס, פֿאַטְעַט דלאַן קילוק צין מוכל נזועג, ווּן ליטטמאַט מֵד מאַפְּזָקָטס לאַפְּזָקָט:

גלוון מהרש"א

[ג] הגהה בשיקף זו ישומן שלبشر. בנסיבות מילויו נמסק סמס' קמ"ך³⁰, כלומר בנסיבות יסודן יוקף מילוי קפ"ג מילוי קפ"ג דב' וגיסות). דבר מעוגן צפויין לחיו מוקש טעם כפפה כל כך כמו מלך כל נצלה, וע"ז בגדית ייט' קפ"ג (יעי' גמלדי):

מחזיות השכלה

כמו אחר בשור עצמו) לענין טיעמה, שכחוב הפרי הדש ס'ק י"ח אפיקו לפי מה שנהגו להחמיר, מיהו טיעמת תבשיל אינו כלום, אלא ממשמעו דבריך קניוח והדחה, מה שאVINן כן בעיטהם בשר שיש לו דין אכילה בשור: (פרק י' מורה ובר', ריש ס'מ"ג פ"ה ובר'). וכן, גור גוזם שתחבילו בקרורה של בשור, ואפיקו לאלו עם בינייה ובר', ואמאי לא שי' הכא לא לאלול אחריו בגבינה. ועל זה כתוב ב' בה"ה לאסרו נ"ט כי' לאלול לטעמה שכחוב שם סעיף ע' ב' בה"ה לאסרו נ"ט כי' לאלול בישל כתכלה להלאן עם ביבינה, אבל לאכול אחריו בגבינה שרוי הכא אפיקו לתחילה. ומכל מקום דיננו של הש"ך אמרת. ועיין לאחרוני: (פרק י' מורה ובר'). **בכ"ז ע"ט מא ובר.** ר"ל, לרעת המחבר בסימן ב' שאינו מזכה ניטילת דם בגבינה עצמה רק בלילה, מודה התהבש לגל בגבינה, מושות דורות ובר'. (פרק ג'ב'א) שמש' ר' אלעיהו עירוף קטע בפני עצמו, והוא מה שכתב הרבה ר' ג' בה"ה ושומן של רב בר וכור. ועיין ט"ז ס'ק י"ח דרמרק של בשר אם הוא יכול לו דין ומסתברא שאם מוליך ומביא ומאתכל מונח בקעריה שאין צריך נטילה, **עכ"ל:**

פְּרִי מַגְדִּים

שפטי דעת

פעמי ב- בגהה. וכן נזהגן
שבְּשַׁתְּהִגְנָהָה קֶשֶׁת וּבְתִּבְרָא
אַסְטוֹרָה וְהַתְּהִרְתָּרָה כְּלָל דֵין זָהָב
כתב גבינה יהשה ר' ו' ר' דודש
או המלומע:

ישח אַבְלָה תְּפִשְׁלָה שְׁלָמָה
בשְׁרָם בְּתָרְתָּרָה אֲדָרָיו^ו
תְּבַשְׁלִי שְׁלָמָה גְּבִינָה וּבְרָא
ר' פְּמָצְרוּבָה הַגָּהָה.^ז
ונראה שדברינו למה
ההרא' בראן מורה למה
שכתב בתורת החטא צכל
עד ר' דון שבכ' בהילא אלמנט
ר' דבון שבכ' בהילא אלמנט
נישלה וכו' והר' נהוג אמר
אכל חוויל'ה' הבשיל של
בשר אבלן איפכא לא מהן
עכ'ל וכו' ומפני שרואו להכם
אברהם בר בירור'ו^ח

ועיין כתוי ופלתי ס' ק מה שכתב בוה לישיב:

ביאור הגר"א

מִן־אָמֵן מִן־אָמֵן:
 שֶׁ שְׁבַת־הַגּוֹן. הַגּוֹן
 תְּהִלָּה־בְּרִיאָה שְׁלָמָה
 גְּבִינָה אֲחֵר תְּבִשֵּׁל שְׁלָמָה
 כְּבָשׂ־בְּזָבָבָה, כְּבָבָה בְּזָבָבָה
 צְבָעָם כְּמָרָה וְכָהָרָה
 עַמְדָה פְּרִידָה הַמְּמֻכָּה לְקָנָה
 תְּמוּנָה
 חָמָסָה
 חָמָסָה בְּחָמָסָה
 (הַמְּחַבָּר):
 שֶׁ, אָזֶן וְשֶׁנְתָּן תְּהִלָּה
 גְּדָרָה, וְמַיִּזְרָאֵל [מכונת]
 עַתְּה וְעַתְּהַטְּהָרָה מִין זֶה אָזֶן
 כְּבָבָה וְזָבָבָה, אֲבָל בְּאַמְּנָה
 עַתְּה הַתְּנוּלָה הדָּגוֹן אַסְרוֹר
 (אַפְּגָלָה) תְּבִשֵּׁל [שְׁלָמָה]
 אֲחֵר תְּבִשֵּׁל קְלָל בְּנָבָדָה
 וְלַהֲתִיר (כְּסִילָק וּבִירָן)
 וּבוּרָה. וּשְׁמָמָה שֶׁ דָלָא
 קְרִיבָה

1234567 ח'א

הגהות והערות

יב עין נלבצ'ה סס זכרא
דיהן לפי ענומו סל הרכז'ס'
יממן מסות טול פלוגו. וכ'יכ'
טאנ'ס' גוית וודיטס יוז'יד כלע
ה ספינן צו מהודאות ילוואטיס
טאנ'ס' עד מעוד כ ד'ס' ואג'אל

יז) מוקן ע"פ פלי' כד':
 יט) כן ג'ב', ועין לדכי
 מאודה ס'ק' לד':
 כ) וגיה' ס'ק' פמיין קע' הואך
 מפלרכיסט' ס'ק' ג' מוקף מוקף מוקף זא' זא'
 קהאל גולדס'ז ח'ג', ועין
 כלנות מדריס'ס פמיין קע' סעדי
 ס'ק' ומתקנת צית' יוזוח' יוז'ז'

ב' עין זכרים **א'** קומנץ עין זכרים סקילרים אנטוקו מותם מנולת כללנו דין ג' סטוקס וכטז' **ה'** הילג' האבל נסיג' מאני נסיג' לאחד רק צב' קיוט ודרדמאן, עכל'.' **ו'** פלי צול' לתמ' סתמאלי **כ'** כ' ומינגה שאל' אמר' סמארה' **ז'** סט' ומינגה יעקז' אט' הוות: **ו'**

מישבצות זהב

(ד) ריש. עין ט". גבינה מומלעת ואולול קומולעים, סה כמו צבך, דמויון. וכן הומגדס נקינה, צמלהף וטוק (כמו גבינה קורין ואולול"ס קע'י"). למשנה נלמתמן צב שעוט, סולני צמלותה וווקס סזונמדס בקינס מוקן טעס. וכן, ועוד, גבינה מפהה, קרי צב קסה ובצאלן צב צוויין גזיר. דלמי מקריני גבינה צין צוויי. ממפס צביך צביך צפיך ספקן חומם נלמתמן, דלמי מקריני גבינה צין צוויי. ממפס צביך צביך צביך קסה, דגונינה צין צוויי נמי מקריני גבינה, יע"ט. וכן לרהי נלמתמן גבינה קסה, עין צ"ה צ"ה צ"י"ו". (ד) ווועט צל צבך יס ממלוקה של דומוס נלטעלן נסנדצען קילילס (בל) עסן [עמ' צבך וו דומוס נסנדצען עטער, זונטטטיל פאנט נללו גכלא, ומילו סבושאן עט וו מילו צבך, דיוו כוונ:

הלהכה, מכל מקום הא הבית יוסף בארץ חיים סימן קע"ג עמוד קפ' ולודידיה מאיריא זהacho וזה אפיילו בכת אחט שרי, אלא על כרדה (כלכל פון) את' יג' הקשה על הש"ך, ולפי מה שכתבתי את' שפיר: **כ** ש' לרוחז ידיין, ומכל מקום הנוכן להחמיר בדבר שאין טורה: **ב** ש' תבשיל לתבשיל. ועיין מנהת עיקב כל עלי נס'ק

הגהות רעכ"א

המחי אשובה

(ז) בקירה שלבש. עין באר היבט ס'ק יאן בשם השין. וכן הא דיל אפלי אם אין שישים נגד הטוח בעין של פני הקדרה,adam לא כן הדרא קושיא לולוכחה. ולפי זה פשיטה דתבשיל שהושם בו מעט שומן, מותיר לאוכל אחורי גבינה אף אם לא רדה ששים נגד השומן. **ג'cutת ארייתו בספר בת לחם יהורה ס'ק ט' שבת על דברי החזן ויל'ן, ונראה לי ודוק שאניא נונצ'ת טעם ממשות בתבשיל, ורק חלהויה טוחה במניז', אבל אם נונצ'ת הממשות טעם בתבשיל, הרוי מכו שומן, עכ'ו. ולפי זה התבשיל שיש עם שומן ואין בתבשיל ששים נגד אין להקל, ועין לעיל ס'ק א'.** והוא שכתב הברה הדיבט (שת) ולא אבini כו. עין פרי מדם ושפרה רעם אמר יון מה שכבר בוה לישוב:

תלעומתו טו לנדבן בזילן, פשיטעה דהון מלון דן מילן נוגען. וכחוב הפה ציריך נטוי

אוצר מפרשים

אָרֶן (טב) מיהו אם אין בשם כתוב השם "סיק" רק שנותבש בקדירה שי' בשם מותר לאכלה אדרורי גבינה, והרי ריש טמן י"ה יזכיר אכלה פולא לאכל עס גבינה שרואה, והרי ליה ויט בער' נט דתהיינן, מאחרונה דאי לאכלה עס אין לאכלה קדירה רוחזה פיה, ע"ש. וכבר חד מארוניאנים נאריך להוציאו סיק

באר הגולַה
עם ציוניים מהשָׁד

טו. חור בקימן ג"ה
[עמוד לג] מס' לוטלמי
[פמחיים פ"ז סלבה ד]
וְסִגְוָתָם אַלְכִי"י [חולין ג"ח]
קימן ג' נצט חור זועם
[ח"ה לאלוות צער נחלה קימן

ציוונים ל' רם"ד
עם ציוונים מושך'
 ובירור הארכא [גלאי מין]
 יונן; דלי מכת קומן
 יהוד נ' נס צ'רנוביץ
 טריון

(ב) בית עופר [ט' ו' וכחטב]
 בסוף אחורית חיות [בלטם]
 לשוני מילולית קומן מ' נס צ'רנוביץ
 ספל' פאלומינה פיטון עט' וככל
 בר' סענין קו עט'.
 (ג') דרכו כראה שמשן
 משמעם בוגרנו חולין ז'ן
 ובו רשות ד' ה' היכרין
 וברשות מרדכי ספחים
 רמו תקלוד:
 (ה') דרכו משה שם:

כב מיהו על ידי נישאה בקרקע קשה שרי. מסמך דוח נועד
בקראע כסס מותל לIALIZED מטבח זום עס גבינה, וס-
מסמך מבדרי הלהבות פיס' סטנומט טמיון קון וסכל-
סס סמיון קע. ז, וכן בת כמותה מונת סס [גלוין דין'] לאידל-
ספְּצָבָר [חַזְקָן פְּרָטָן] סִינְעָן ח' מֶוקָר
לְמַמְוֹךְ זוּ פָּמָלְמַלְמָלָה נְשָׂאָה נְשָׂאָה
הַסְּנָאָה, דָּלָה סְמִינָה נְשָׂאָה הַלְּמָלָה
הַסְּנָאָה מִילָּשׁ זְמָרָה סְמִינָה זְמָרָה
[צָבָל חַזְקָן] צָבָל הוּא לְפָלָה, צָבָר
נְשָׂאָה לְסָכָבָרָיו מִן הַלְּפָסָה, מֵה
שְׁלִין זְנָכָרָה גּוֹנוֹת, עֲכָ"ר. וּקְדָמָה,
לְסִיחָן קִימָלָן נְזָהָם לְפָתָה זְמָרָן
בָּל צָבָל זְמָטָעָן טְעָמוֹ גְּלָפָה,
שְׁמָנוֹת לְמַחְוֹרָה זוּ לְפִילָּה בְּנוֹן גְּלָנוֹלָה
כְּכָתָם, דְּלָקְמָן סָופָן קִימָן גָּוָי,
ולכמו שְׁמָתָב מַהְרָתָן זָעָמָן סָעָמָן סָס
לְמַלְמָלָה לְסִיטָּה זְמָרָה, זְמָרָה זְמָרָה

סימן צ

דיני כחל. ובו ד' סעיפים:

ט' טביה א' ובדח' שלא קדרו בר'. וה פולו קדרו ועמו רוכמים: **(שם ובדח' בפנוי עצמו בר'.** וה געלו מה קדרו בלא קדרו: **ו' טביה א' ובדח' שלא קדרו בר'.** וה פולו קדרו ועמו רוכמים:

מה齊ת השקל

ותחו בכוול דנקט מותר לבשלו עם בשר, היינו משום דהוי ורבותא טפי אך משמען לא דבכהאי גונוא מותר לבשלו [אפיקו] עם בשר, וכן כתוב הפרי הדש בפסחיות ס'ק א' דלקתיחלה בישל בפני עצמו דין בישול עם בשיר יש לו, ע"ש: (פרק ב' בין בר) ובן ליליאן ובן רוכמן:
 ס'ק ב' בענין עצמו וכו'. דבמיס ורקיות וכו'. והא דלקתיחלה יישנו בו בישול כבש בשיר ומשתנה: עעם הבשר ושיש בו טעם בשיר בחלב, ולכך גוזו מהמס, וכשאין בשיר עם כחל קדריה אה"ע שחלב נפלט וחזרו ונבעל תוך הכהל לא נשנה עטמו של כחל מפני בליעיה זו, ולא גוזו בו החמים. ומשום hei האפלו מוטר מיריקות עם כחל בקידורה דין בישול בענין יש לו, ומטעם גנ"ג: (פרק ד' מענירין וכו'). וההבדר א"א בתבו וכו', ועיניו פרין חדש ס'ק ד' שכבת שה מיבורא בלשון המחרב ומה אמר היה הכל לה כחל כמו שישים בכחל, ותובב עד שם בשם הושב"א והוא הcker בהי ד שיר א. ב' שאם נפל החל בזירעה של חלב צריך שישים אין הchanל מן המנן, ובDSLמא עם בשיר אתני שפיר דוחכם מהמן, כמו שכבת הש"ך בס'ק שאחר זה מפני שהוא מותר בפני עצמו ואין אישורו אלא משום מומאיות עין. י"ד לפל לירואו להחל בטלת את הבשש, וכן כתוב שבאיינו ייכר ונודע איזו איזו האלה החלב בטלת הא הושבש, וכן כתוב הר"ן וחלין, ועוד דהיא חאל בשיטשין, ע"כ". אך דאמירין החלב אסור, לא שנפל לתוך "ט" דקווא, אלא פפליו לחאל לא בטיל, יון שמכירה ושוויה רבן חתיכת נבללה, פרי חדש ס'ק ד':

פרק ב' מיזוח וכור. שחתחבו בסכין בשור וכור. ר'יל, בסכין של חלב בשור או וכור: מיזוח ר'יך בורה וכור. ר'יל, הקושיא שנייה יש למזרע דכינוי הנסכין הוא של גוים וכור. אבל הקושיא הראשון מהתקף לפת שאין זה להכחירו מן האיסור, עיין במוקמה עמדת על המהירוש: ל' לויים לאם שמי ברכינט ובור. ומזה מוקמה יש להם ג' כינויים, פרי חדש שוק בגינה ואחד של שר ואחד להחדרן בו לחם, ומזה נזכר הנוא ע"י עניצה וכור, פרי חדש שוק מסין. ועיין פון ס'ק ז' ו' ו' שמה שכבת הרוב מיזוח ע"י עניצה וכור, קאי אם השcube שרכזה להחדרן בגבינה בסכין של בשיר. אבל במא השcube שאסור להחדרן לחם וכור, לא צרייך רק קינוח הסכין, ואפיילו לפי המנהג יש לנו לסfork מהמקנהו חיליה.

אלל בספר נקודות הפסח ס'ק א' חילוק, מארח הדרשו של הדרשו ור' הילן נטה ר' פון גבינה אף אם נוציאו, אין לנו להקל כליל האיל התהיר אפיילו בלא נטענה. והטעם, מפני שי אפשר לשומר שעל פון הסכין להתקנה:

יב' ומשם האי אל ס'ק בקינוח ור' עניצ'ה, ע"ש:

צ' ס'ק א' הבהיר וכור. לשון הרמב"ם פרק ט' ב'ו. כתוב שם המגיד משנה (הלהה י' שיש להסתפק בדבריו, אם רוצח לבשלו בפני עצמו לכתיחילה אם דינו נצליל דסיג בקידעה להוד, או דינו בכישול עם בשיר דבמי קריעה שייר ערב ותו כחול, שלא ייאיר הרמב"ם דין בישול בפני עצמו ר' רק מלנין דעתך. וקצת ממשמע שיש לו דין בישול עם בשיר להכילה, מדבר לפיכך אם קרעו וכור מותר לבשלו ולא כלולו ולא כלולו וכו', ולא כתוב מותר לבשלו כבוני עצמו דהוי ורבותא טפי, אלא דבכישול בפני עצמו ציריך י' ב' להכתיחלה קריעה שמי וערב וטחו בכוול. ובסיוף אם קרעו שמי וערב